

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 891

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 10 decembrie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 273 din 22 octombrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului	1-4		
— Opinie separată	5		
Decizia nr. 294 din 7 noiembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală....	5-7		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
535. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind condițiile de sănătate care			
			reglementează comerțul dintre România și statele membre ale Uniunii Europene cu carne proaspătă.... 7-11
			ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
		283.	— Ordin privind modificarea și completarea anexelor nr. 3a), 3b) și 3b') la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 29/2002 pentru aprobarea utilizării formularelor unice pe țară, fără regim special, necesare raportării activității furnizorilor de servicii medicale ... 11-13
			ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI
		138.	— Decizie pentru retragerea unor licențe de emisie 14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 273 din 22 octombrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Costică Bulai — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent
Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului

nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Columbia Impex” — S.R.L. Craiova în Dosarul nr. 57/F/89/2000 al Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspund părțile Petre Răcutesanu și Constantin Popescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Petre Răcutesanu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, considerând că societatea debitoare nu trebuia să ajungă în stare de faliment.

Constantin Popescu arată că prin punerea în mișcare a procedurii falimentului și reorganizării societății debitoare a fost păgubit, impunându-se admiterea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată. Se arată că art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 permite judecătorului-sindic să suspende procedura judiciară a falimentului. Această măsură este temporară, fiind luată până la privatizarea societății sau pentru o perioadă de cel mult un an, cu posibilitatea de a fi prelungită cu încă un an numai în cazuri temeinic justificate. În consecință, nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 aprilie 2002, **Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Columbia Impex” — S.R.L. Craiova în Dosarul nr. 57/F/89/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, potrivit art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, „exercițiul acțiunilor sau, după caz, efectuarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 se suspendă, la cererea instituției publice implicate, față de societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale deține cel puțin 50% + 1 din capitalul social, ce înregistrează obligații bugetare de peste 50% din totalul datoriilor înscrise în evidența contabilă, aflate în proces de privatizare, cuprinse în programe speciale care să conducă la creșterea atractivității acestora pentru privatizare ori pentru care s-au înregistrat scrisori de intenție pentru achiziționarea pachetului de acțiuni”. Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale sunt în contradicție cu scopul Legii nr. 64/1995 și afectează interesele societăților private creditoare în cadrul procedurii falimentului, prin amânarea *sine die* a recuperării de către acestea a creanțelor. În felul acesta, posibilitatea prevăzută pentru instituțiile publice de a solicita suspendarea procedurii falimentului constituie, practic, pentru ceilalți creditori „o îngrădire a accesului la justiție pentru apărarea unui drept”, fiind încălcate dispozițiile art. 21 din Constituție.

O altă critică formulată de autorul excepției privește neconstituționalitatea prevederilor legale criticate cu

raportare la dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție privind garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, precum și ocrotirea egală a proprietății private indiferent de titular. În realitate, arată autorul excepției, a fost instituită o protecție specială a așa-zisei „proprietăți de stat”.

Autorul excepției consideră, totodată, că restrângerea dreptului creditorilor de a-și realiza creanțele în cadrul procedurii falimentului este neconstituțională, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 49 din Constituție, întrucât cazurile privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, prevăzute în acest text, nu sunt întrunite în situația reglementată de textul ordonanței criticate.

În finalul motivării excepției de neconstituționalitate se susține că „redactarea art. III este confuză, nu prevede soluții concrete de redresare, în schimb se referă la scrisori de intenție care se pot concretiza sau nu în maximizarea atractivității activității societății. Despre modalitatea în care alți creditori, cu excepția statului, își pot acoperi creanțele nu se face nici o referire”.

Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „dispozițiile art. III ale Ordonanței Guvernului nu vin în contradicție cu nici unul din articolele invocate [...], respectiv art. 21, art. 41 alin. (1) și (2) și art. 49 din Constituție”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Conform punctului său de vedere, măsura prevăzută de textul criticat pentru neconstituționalitate este „temporară, fiind luată până la privatizarea societății sau pentru o perioadă de cel mult un an, cu posibilitatea de a fi prelungită cu încă un an numai în cazuri temeinic justificate”. În felul acesta, „restrângerea drepturilor creditorilor se face pentru o perioadă limitată și nu poate duce la stingerea dreptului însuși”. De asemenea, Guvernul precizează că, „în cazul în care societatea comercială este privatizată, prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni, judecătorul-sindic va dispune închiderea procedurii care are ca efect descărcarea debitorului de obligațiile pe care le avea înainte de deschiderea acesteia”. Potrivit punctului de vedere al Guvernului, textul alin. (4) al art. III prevede că judecătorul-sindic „va dispune închiderea procedurii în temeiul prevederilor contractului de vânzare a acțiunilor”, ceea ce presupune că „judecătorul va pronunța închiderea procedurii, dar este condiționat de prevederile contractului de privatizare care cuprinde de regulă clauze cu privire la modul de satisfacere a creditorilor societății comerciale privatizate, mai ales a creditorilor privați, deoarece societatea în cauză poate fi scutită de la plata obligațiilor bugetare”. Ca atare, „nu se poate vorbi de îngrădirea accesului la justiție, iar excepția de neconstituționalitate a art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, față de art. 21, raportat la art. 49 din Constituția României, apare ca neîntemeiată”.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, Guvernul consideră că „art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 nu aduce atingere dreptului de proprietate al creditorilor și nici nu face o discriminare între titularii dreptului de proprietate în ceea ce privește protecția juridică a acestui drept real. Creditorii se pot adresa instanței judecătorești pentru satisfacerea creanțelor lor imediat ce suspendarea procedurii a încetat“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38 din 30 ianuarie 2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2002, dispoziții având următorul conținut:

„(1) Exercițiul acțiunilor sau, după caz, efectuarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 se suspendă, la cererea instituției publice implicate, față de societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale deține cel puțin 50% + 1 din capitalul social, ce înregistrează obligații bugetare de peste 50% din totalul datoriilor înscrise în evidența contabilă, aflate în proces de privatizare, cuprinse în programe speciale care să conducă la creșterea atractivității acestora pentru privatizare ori pentru care s-au înregistrat scrisori de intenție pentru achiziționarea pachetului de acțiuni.

(2) Suspendarea va fi pronunțată de instanța competentă pentru o perioadă de un an, care va putea fi prelungită, în cazuri temeinic justificate, cu maximum un an.

(3) În termen de 15 zile de la pronunțarea hotărârii de suspendare, administratorul sau, după caz, lichidatorul va fi obligat să prezinte instituției publice implicate un raport cu privire la ansamblul operațiunilor efectuate în cursul procedurii de lichidare judiciară.

(4) În urma privatizării societății prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni, judecătorul-sindic va pronunța, la cererea instituției publice implicate, o încheiere prin care va dispune închiderea procedurii în temeiul prevederilor contractului de vânzare a acțiunilor.“

Critica de neconstituționalitate a textelor de lege menționate se bazează, în esență, pe susținerea potrivit căreia instituirea acestui motiv de suspendare a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 încalcă dreptul de acces liber la justiție, consacrat de art. 21 al Constituției, protecția proprietății private și principiul ocrotirii egale a

proprietății, indiferent de titular, prevăzute de art. 41 alin. (1) și (2) teza întâi din Constituție, precum și dispozițiile art. 49 din Constituție, privind restrângerea exercițiului unor drepturi (cu referire la dreptul de acces liber la justiție).

Textele constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate au următoarea redactare:

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.“;

— Art. 41 alin. (1) și (2) teza întâi: *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege indiferent de titular.“;

— Art. 49: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“

Analizând prevederile legale criticate, Curtea reține că prin aceste dispoziții a fost instituită o cauză de suspendare a exercitării acțiunilor sau a efectuării procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, la cererea „*instituției publice implicate*“, față de societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale deține cel puțin 50% + 1 din capitalul social. Textul prevede pentru aceasta îndeplinirea cumulativă și a celorlalte condiții — existența unor obligații bugetare de peste 50% din totalul datoriilor înscrise în evidența contabilă, societățile comerciale respective să se afle în proces de privatizare, să fie cuprinse în programe speciale care să conducă la creșterea atractivității acestora pentru privatizare ori pentru care s-au înregistrat scrisori de intenție pentru achiziționarea pachetului de acțiuni. Suspendarea va fi dispusă de instanța competentă pentru o perioadă de un an, care va putea fi prelungită, în cazuri temeinic justificate, cu maximum un an.

Rațiunea introducerii acestui caz de suspendare o constituie, în mod evident, favorizarea accelerării procesului de privatizare a societăților comerciale cu capital majoritar de stat, care, în același timp, au și mari datorii față de bugetul statului.

Aplicarea măsurii prevăzute de textul de lege criticat poate să ducă, totodată, la întâzieri în realizarea creanțelor de către ceilalți eventuali creditori, urmărite prin declanșarea procedurii de reorganizare judiciară și faliment, prevăzută de Legea nr. 64/1995, cu modificările ulterioare. În această privință, Curtea constată că aceste posibile întâzieri în realizarea creanțelor, datorate suspendării procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, eventual declanșate de alți creditori decât „*instituția publică implicată*“, nu au valoarea unei îngrijiri a exercitării dreptului

de a se adresa justiției pentru apărarea intereselor sale legitime. Art. 21 din Constituție, fără să instituie vreo interdicție cu privire la suspendarea legală sau judiciară a unor cauze, prevede posibilitatea sesizării justiției, reglementare pe care art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 nu o încalcă.

În ceea ce privește incompatibilitatea textului legal criticat cu dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că, în cauză, textele constituționale invocate nu au incidență, dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 vizând exclusiv procedurile prevăzute de Legea nr. 64/1995 în caz de insolvență a debitorilor comercianți aflați în incapacitate vădită de plată a datoriilor exigibile cu sumele disponibile.

În consecință, suspendarea acestor proceduri nu aduce vreo atingere dreptului de proprietate al titularilor de creanțe. Așa cum s-a arătat mai sus, cel mult se poate discuta despre o anumită întârziere a realizării drepturilor de creanță ale acestora. De asemenea, pentru considerențele arătate, nu poate fi reținută încălcarea principiului ocrotirii egale a proprietății private, indiferent de titular.

Sușinerile autorului excepției potrivit căroră sunt încălcate dispozițiile art. 49 din Constituție, privind restrângerea exercițiului unor drepturi, prin raportare la dreptul prevăzut de art. 21 din Constituție, sunt, de asemenea, neîntemeiate întrucât, așa cum s-a arătat, accesul la justiție nu este încălcat prin instituirea unui caz de suspendare legală a exercițiului acțiunilor sau a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995. De altfel, Codul de procedură civilă prevede, la art. 243, și situații când judecarea cauzelor se suspendă de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu pot fi primite sușinerile autorului excepției în legătură cu modalitatea de redactare a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, întrucât în atribuțiile sale intră doar examinarea prevederilor legale criticate în raport cu dispozițiile și principiile constituționale.

În consecință, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Columbia Impex” — S.R.L. Craiova în Dosarul nr. 57/F/89/2000 al Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 octombrie 2002.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, prin raportare la art. 21 și 49 din Constituție. Prin Decizia nr. 211 din 10 iulie 2002, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a constatat că „Suspendarea exercitării acțiunilor sau, după caz, a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 nu încalcă principiul liberului acces la justiție dat fiind că, prin însăși natura ei, această măsură constituie un act judiciar de decizie, adoptat de instanța competentă, pe o perioadă limitată, potrivit art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, după constatarea de către judecător a îndeplinirii condițiilor prevăzute în alin. (1) al aceluiași articol [...]”. Totodată, s-a arătat că „procedura suspendată pe cale judiciară urmează a se încheie tot pe cale judiciară fie în condițiile prevăzute de art. 117 și următoarele din Legea nr. 64/1995 — dacă nu s-a realizat privatizarea —, fie în condițiile prevăzute de art. III alin. (4) din ordonanța criticată, în urma privatizării prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni”. De asemenea, Curtea a reținut în decizia sa că „titularii drepturilor de creanță care au solicitat deschiderea procedurii față de societatea comercială ajunsă în stare de incapacitate de plată au posibilitatea ca, la închiderea procedurii speciale prevăzute de art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, să-și recupereze creanțele pe baza prevederilor contractului de privatizare sau, în condițiile dreptului comun, de la succesorii societății privatizate”.

În legătură cu invocarea art. 49 din Constituție, prin decizia pronunțată Curtea a reținut că „Textul criticat este un text de procedură — deci fără efect cu privire la dreptul substanțial al creditorilor —, iar potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, reglementarea procedurilor judiciare este de competența legiuitorului”.

Întrucât nu au fost aduse în dezbatere elemente noi, de natură să justifice schimbarea soluției anterior pronunțate, cele statuate prin Decizia nr. 211/2002 își mențin valabilitatea și în această cauză.

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

OPINIE SEPARATĂ

Pentru considerentele arătate în opinia separată la Decizia nr. 211 din 10 iulie 2002 apreciez, în continuare, că dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 încalcă prevederile art. 21, art. 41 alin. (1) și alin. (2) teza întâi și ale art. 49 alin. (1) din Constituție, motiv pentru care se impunea admiterea excepției și constatarea neconstituționalității textului de lege examinat.

Judecător,
Kozsokár Gábor

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 294

din 7 noiembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Richard Mark Beesley și Viorel Preda în Dosarul nr. 707/1999 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal se prezintă avocat Mircea Stănculescu și avocat Ion Ionescu, apărătorii celor doi autori ai excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia apreciază că sintagma „*sau nu locuiește în țară*” din cuprinsul art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală este neconstituțională, întrucât exonerează organul de cercetare penală de obligația de a prezenta materialul de urmărire penală inculpatului care locuiește în străinătate, asimilându-l cu inculpatul care nu poate fi găsit sau se sustrage de la chemarea înaintea organului de cercetare penală. Se creează astfel o discriminare, prin aplicarea unui tratament egal inculpaților în persoana cărora se reține o culpă, fiind dispăruți sau se sustrag de la chemarea înaintea organului de cercetare penală, și inculpaților cărora nu li se poate reține vreo culpă, dar care nu locuiesc în țară.

Reprezentantul Ministerului Public arată că principiul egalității în drepturi a cetățenilor presupune reglementarea unor tratamente juridice diferite pentru situații diferite. În ceea ce privește cazurile de neprezentare a materialului de urmărire penală, se consideră că nu există situații diferite între persoanele care locuiesc în România și cele care locuiesc în străinătate, situații care să justifice un tratament

diferențiat. Întrucât dreptul la apărare implică dreptul la cunoașterea materialului de urmărire penală, art. 254 alin. 1 este neconstituțional în măsura în care organul de urmărire este exonerat de obligația prezentării materialului către inculpatul care nu locuiește în țară.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 707/1999, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Richard Mark Beesley și Viorel Preda în dosarul acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale menționate sunt neconstituționale, întrucât lasă la latitudinea organului de urmărire penală sau a procurorului prezentarea materialului de urmărire penală inculpaților care nu locuiesc în România, aflându-se permanent sau temporar în străinătate. În acest mod sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 15, privind universalitatea drepturilor și libertăților fundamentale, ale art. 16, referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 18, privitor la cetățenii străini și la apatrizi, ale art. 24, care consacră dreptul la apărare, precum și ale art. 25, referitoare la libera circulație.

În opinia Tribunalului București sintagma „*sau nu locuiește în țară*” din cuprinsul art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală este neconstituțională în măsura în care textul legal este interpretat ca reprezentând o exonerare a organului de cercetare penală sau a procurorului de la obligația chemării învinutului sau inculpatului în vederea prezentării materialului de urmărire penală. Se precizează că, dacă art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală este interpretat în sensul că și persoana care locuiește în străinătate este citată pentru prezentarea materialului de urmărire penală, sintagma „*sau nu locuiește în țară*” apare ca fiind inutilă, deoarece organul de urmărire penală sau procurorul nu poate fi obligat să prezinte materialul în cazul în care, deși citată, persoana, în mod nejustificat, nu

răspunde chemării, astfel încât cauza de neprezentare a materialului va fi sustragerea persoanei respective de la chemarea înaintea organului de cercetare penală. Concluzia instanței este că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a transmite punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Guvernul arată că dispozițiile art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală trebuie să fie coroborate cu dispozițiile art. 250 din același cod, care prevăd că după punerea în mișcare a acțiunii penale, dacă au fost efectuate toate actele de urmărire penală, organul de cercetare penală cheamă pe inculpat în fața sa. Este evident că organul de cercetare penală are obligația de a face toate demersurile necesare pentru asigurarea prezenței învinutului sau inculpatului în fața sa, în vederea prezentării materialului de urmărire penală. O interpretare contrară a textului art. 254 alin. 1 raportat la art. 250 din Codul de procedură penală ar fi lipsită de suport legal. Mai mult, dispozițiile art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală trebuie coroborate cu cele ale art. 6 alin. 3 din același cod, potrivit cărora organele judiciare au obligația să-i asigure inculpatului posibilitatea pregătirii și exercitării apărării, implicit prezentarea materialului de urmărire penală. De aceea, în opinia Guvernului, nu se poate afirma că dispozițiile criticate ar contraveni prevederilor art. 24 din Constituție referitoare la dreptul la apărare. De asemenea, având în vedere obligația organelor de cercetare penală de a chema în fața lor pe învinuit sau inculpat, în vederea prezentării materialului de urmărire penală, indiferent dacă locuiește sau nu în țară, nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 17 din Constituție. În fine, având în vedere că învinuitul sau inculpatul este chemat pentru a i se prezenta materialul de urmărire penală, indiferent dacă locuiește sau nu în țară, nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 25 din Constituție. În concluzie, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere exprimat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală, care prevăd:

— Art. 254 alin. 1: *„Când prezentarea materialului nu a fost posibilă din cauză că inculpatul este dispărut, s-a sustras de la chemarea înaintea organului de cercetare penală sau nu locuiește în țară, în referatul care se întocmește potrivit art. 259 se arată împrejurările concrete din care rezultă cauza împiedicării.”*

Dispozițiile din Constituția României, considerate a fi încălcate de către autorul excepției, au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1) și (2): *„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege.”;*

— Art. 17: *„Cetățenii români se bucură în străinătate de protecția statului român și trebuie să-și îndeplinească obligațiile, cu excepția acelor ce nu sunt compatibile cu absența lor din țară.”;*

— Art. 24: *„(1) Dreptul la apărare este garantat. (2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;*

— Art. 25: *„(1) Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept.*

(2) Fiecărui cetățean îi este asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a emigra, precum și de a reveni în țară.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală enumeră cazurile de neprezentare a materialului de urmărire penală atunci când inculpatul este dispărut, s-a sustras de la chemarea înaintea organului de cercetare penală sau nu locuiește în țară. În acest ultim caz, inculpatul care nu locuiește în țară, indiferent dacă a fost sau nu chemat în fața organului de cercetare penală, doar prin simplul fapt că locuiește în străinătate, poate fi trimis în judecată fără a i se prezenta materialul de urmărire penală.

Curtea reține că dreptul la apărare al inculpatului în tot cursul procesului penal, precum și obligația organelor judiciare de a-l încunoștința pe acesta despre fapta pentru care este învinuit, încadrarea juridică a acesteia și de a-i asigura posibilitatea pregătirii și exercitării apărării sunt garantate de Constituție. În cadrul procedurii de prezentare a materialului de urmărire penală, organele de cercetare penală au obligația să îl informeze pe inculpat, după punerea în mișcare a acțiunii penale, despre dreptul de a lua cunoștință de materialul de urmărire penală, consemnându-se îndeplinirea acestei obligații într-un proces-verbal. Astfel, în condițiile prevăzute de lege, organele judiciare sunt obligate să ia toate măsurile pentru asigurarea dreptului de apărare al inculpatului. Or, condiționarea prezentării materialului de urmărire penală de împrejurarea de fapt a locuirii în țară exonerează organele de cercetare penală de obligația de a aduce la cunoștința inculpatului aflat într-o astfel de situație a materialului de urmărire penală.

Prin urmare, este evident că sintagma *„sau nu locuiește în țară”* din cuprinsul dispozițiilor art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală aduce atingere dreptului la apărare

garantat de Constituția României prin prevederile art. 24, interpretate și aplicate în concordanță cu prevederile pct. 3 al art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, potrivit cărora orice persoană acuzată de comiterea unei infracțiuni are dreptul la toate garanțiile procesuale, printre care și aceea de a fi informată despre natura și motivele acuzației ce i se aduce.

De altfel, într-o împrejurare asemănătoare, Curtea Constituțională a considerat ca fiind neconstituționale acele dispoziții care, într-un fel sau altul, împiedică realizarea deplină a dreptului la apărare al învinutului sau inculpatului, în special prin neprezentarea materialului de urmărire penală. Astfel, prin Decizia nr. 24 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Codul de procedură penală, constatând că sintagma „*dacă socotește necesar*” este neconstituțională, deoarece face posibilă punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a unui învinuit căruia nu i s-a prezentat materialul de urmărire penală, pentru că procurorul n-a considerat necesar să-l cheme și să-i prezinte acest material.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), precum și al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Admite excepția de neconstituționalitate formulată de Richard Mark Beesley și Viorel Preda în Dosarul nr. 707/1999 al Tribunalului București — Secția a II-a penală și constată că dispoziția „*sau nu locuiește în țară*” din art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală este neconstituțională.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul dintre România și statele membre ale Uniunii Europene cu carne proaspătă

În temeiul prevederilor art. 31 alin. 1 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare nr. 158.925 din 29 august 2002, întocmit de Agenția Națională Sanitară Veterinară,

ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul dintre România și statele membre ale Uniunii Europene cu carne proaspătă, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Agenția Națională Sanitară Veterinară, instituțiile centrale de profil și direcțiile sanitare veterinare

judetene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Agenția Națională Sanitară Veterinară va controla modul de aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă orice altă dispoziție contrară.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

București, 13 noiembrie 2002.
Nr. 535.

ANEXĂ

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ

privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul dintre România și statele membre ale Uniunii Europene cu carne proaspătă

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta normă sanitară veterinară stabilește condițiile de sănătate care reglementează comerțul dintre România și statele membre ale Uniunii Europene cu carne proaspătă provenită de la animale domestice din speciile bovine, porcine, ovine, caprine și solipede.

CAPITOLUL II

Definiții

Art. 2. — În sensul prezentei norme sanitare veterinare se înțelege prin:

a) *carne* — toate părțile provenite de la animalele domestice din speciile bovine, porcine, ovine, caprine și solipede, obținute după sacrificare, proprii și corespunzătoare consumului uman;

b) *carne proaspătă* — carnea ce nu a fost supusă nici unui proces de conservare, carnea refrigerată și congelată;

c) *medic veterinar oficial* — medicul veterinar desemnat de către autoritatea veterinară competentă a României;

d) *țara exportatoare* — țara din care este expediată carnea proaspătă unui stat membru al Uniunii Europene sau României;

e) *țara de destinație* — România sau un stat membru al Uniunii Europene către care este expediată carnea proaspătă.

CAPITOLUL III

Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească carnea proaspătă destinată comerțului dintre România și statele membre ale Uniunii Europene

Art. 3. — Poate face obiectul exportului carnea proaspătă care îndeplinește următoarele condiții:

a) a fost obținută de la ovine, caprine sau solipede domestice, care au stat pe teritoriul României sau al unui stat membru al Uniunii Europene, ca țară de origine, 21 de zile, înainte de tăiere sau de la naștere în cazul animalelor

cu vârstă mai mică de 21 de zile, fără a aduce atingere prevederilor art. 6;

b) nu a fost obținută de la animale care provin dintr-o exploatație sau zonă care din motive de sănătate este supusă interdicției prevăzute de art. 3 alin. (2) lit. b) din Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 236/2002, ca urmare a unui focar de febră aftoasă, pestă porcină, boală veziculoasă a porcului sau paralizie contagioasă a porcului (boala Teschen);

c) nu a fost obținută în abatoare în care au fost înregistrate cazuri de febră aftoasă, pestă porcină, boală veziculoasă a porcului sau paralizie contagioasă a porcului (boala Teschen). Dacă există un focar al uneia dintre aceste boli, autoritățile competente centrale ale celor două țări, ca state de origine, trebuie să se asigure că această carne, suspectă de a fi contaminată, nu face obiectul comerțului dintre ele;

d) nu a fost supusă măsurilor restrictive de sănătate a animalelor conform prevederilor Normei sanitare veterinare privind măsurile de supraveghere, profilaxie și combatere pentru pesta porcină clasică;

e) a fost supusă conformității privind ambalarea, transportul, depozitarea, manipularea și prelucrarea cărnii, distrugerea ambalajelor și materiilor reziduale rezultate în urma prelucrării, încât să fie eliminate riscurile pentru sănătatea publică și sănătatea animalelor.

Art. 4. — Carnea proaspătă provenită de la porcine, ovine și caprine nu poate să facă obiectul comerțului dintre România și statele membre ale Uniunii Europene dacă provine de la animale dintr-o exploatație supusă interdicției în țara exportatoare din motive de sănătate, ca urmare a unui focar de bruceloză porcină, ovină, sau caprină. Durata acestei interdicții este cel puțin 6 săptămâni după înregistrarea oficială a ultimului caz de boală.

Art. 5. — (1) Autoritatea veterinară centrală a României trebuie să se asigure că pentru carnea proaspătă obținută de la animalele care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 3 și 4 nu se aplică marca de sănătate prevăzută la cap. XI din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete.

(2) Țara de destinație poate interzice introducerea cărnii proaspete pe teritoriul său, dacă s-a stabilit că prevederile art. 3 și 4 nu au fost respectate.

(3) În acest caz, țara de destinație trebuie să autorizeze, la solicitarea expeditorului sau a reprezentantului său legal, returnarea întregului transport de carne proaspătă, cu condiția că acest lucru să nu afecteze cerințele de sănătate a animalelor.

(4) Autoritatea veterinară competentă a țării de destinație poate dispune ca transportul să fie distrus, în concordanță cu alin. (2), atunci când autoritatea veterinară centrală a țării exportatoare sau a țării de tranzit nu autorizează returnarea.

(5) Pentru punerea în aplicare a măsurilor la care se face referire la alin. (2), (3) și (4) trebuie să se aplice prevederile art. 6 din Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine.

Art. 6. — (1) Fără a se aduce atingere prevederilor art. 5 alin. (1), în măsura în care carnea nu este destinată comerțului dintre România și statele membre ale Uniunii Europene, carnea la care se face referire la articolul respectiv poate purta marca definită în cap XI din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, cu condiția ca marca specială la care se face referire în anexa la prezenta normă sanitară veterinară să fie aplicată imediat.

(2) Prevederile anexei nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete se aplică ca atare în ceea ce privește deținerea, păstrarea și utilizarea instrumentelor de marcare.

(3) Această carne trebuie să fie obținută, tranșată, transportată și depozitată separat față de carnea destinată comerțului dintre România și statele membre ale Uniunii Europene cu carne proaspătă.

Art. 7. — (1) Prezenta normă sanitară veterinară nu afectează procedurile de apel disponibile aplicabile în România și statele membre ale Uniunii Europene, față de autoritățile veterinare competente la care se face referire în prezenta normă sanitară veterinară.

(2) În cadrul comerțului dintre un stat membru al Uniunii Europene și România, ca țări exportatoare din care carnea proaspătă nu poate fi introdusă pe teritoriul celeilalte, în concordanță cu art. 5 alin. (2), țara exportatoare are dreptul de a obține avizul unui expert veterinar. Fiecare țară exportatoare a unui stat membru al Uniunii Europene sau România se va asigura că experții veterinari pot stabili dacă prevederile art. 5 alin. (2) au fost îndeplinite, înainte ca autoritățile veterinare centrale ale țărilor în cauză să ia alte măsuri, cum ar fi distrugerea cărnii.

(3) Naționalitatea expertului veterinar nu trebuie să fie aceeași cu cea a celor două părți, a țării exportatoare sau a țării de destinație.

(4) Autoritatea veterinară centrală a României întocmește și înaintea lista experților veterinari care pot să acorde astfel de avize și stabilește regulile generale în ceea ce privește procedura ce trebuie urmată în acordarea unor astfel de avize.

Art. 8. — (1) Țările de destinație pot acorda țării exportatoare o autorizație generală sau o autorizație restrânsă pentru cazuri specifice, pentru introducerea pe teritoriul lor a cărnii proaspete care prin derogare de la art. 3 lit. a) nu provine de la animale care au stat pe teritoriul acestuia cel puțin 21 de zile înainte de sacrificare sau de la naștere în cazul animalelor mai tinere de 21 de zile.

(2) Când țara de destinație acordă o autorizație generală în concordanță cu alin. (1), informează imediat despre acest lucru Comisia Europeană.

(3) Când țara de destinație acordă una din autorizațiile prevăzute la alin. (1), trebuie obligatoriu obținută o astfel de autorizație și din țările de tranzit în cauză.

Art. 9. — (1) Fără a se aduce atingere art. 3, 4 și 7, țara de destinație, dacă există un pericol de răspândire pe teritoriul său a vreunei boli, poate să dispună următoarele măsuri:

a) interzice sau restricționează temporar introducerea cărnii din zonele afectate ale țării exportatoare, în cazul unui focar al unei boli epizootice;

b) interzice sau restricționează temporar introducerea cărnii de pe întreg teritoriul țării exportatoare, atunci când o boală epizootică devine larg răspândită sau dacă există un focar al unei boli contagioase majore a animalelor. Atunci când boala în cauză este pesta porcină africană, se aplică prevederile art. 8.

(2) Autoritatea veterinară centrală a României trebuie să notifice imediat la Comisia Europeană focarul de pe teritoriul țării sau al oricărei boli la care se face referire în alin. (1) și măsurile pe care le-a întreprins pentru combaterea, precum și stingerea bolii.

(3) Măsurile dispuse de către țara de destinație în baza alin. (1), precum și abrogarea acestora se comunică imediat la Comisia Europeană împreună cu motivele care au condus la luarea acestor măsuri.

(4) Dacă apare situația prevăzută la alin. (1) și se impune ca statele membre ale Uniunii Europene să aplice măsurile întreprinse în baza alin. (1), trebuie adoptate prevederi corespunzătoare în concordanță cu procedura prevăzută la alin. (3) și să se aplice măsuri corespunzătoare în concordanță cu procedura prevăzută în art. 10.

Art. 10. — (1) În cadrul comerțului României cu statele membre, dacă pe teritoriul unui stat s-a înregistrat pesta porcină africană în ultimele 12 luni, acesta nu va exporta carne de porc proaspătă către teritoriul celeilalte țări. În concordanță cu procedura națională stabilită de autoritatea veterinară centrală a României se poate hotărî ca prevederile acestui alineat să nu se aplice uneia sau mai multor părți ale teritoriului statului interesat. Această derogare nu exclude aplicarea prevederilor art. 7, dacă în partea sau în părțile menționate ale teritoriului reapar unul sau mai multe cazuri de pesta porcină africană.

(2) Dacă în teritoriul unei țări care a fost indemnă de pesta porcină africană timp de 12 luni izbucnește un focar al acestei boli, se impune decizia ca prevederile alin. (1) să se aplice numai la teritoriul interesat. Prin această decizie, fără a se aduce atingere prevederilor art. 9, statul în cauză afectat va opri imediat exportul de carne de porc din zona focarului către celelalte state destinate. Când apar unul sau mai multe cazuri de pestă porcină africană într-o zonă a unui stat care nu este geografic legată de partea principală a statului respectiv, se aplică prevederile alin. (1) părții teritoriului în cauză. Autoritatea veterinară centrală a României și statele membre ale Uniunii Europene trebuie să se asigure de interdicția imediată a exportului de carne de porc proaspătă din partea teritoriului în care s-a înregistrat boala.

(3) Condițiile esențiale pentru aplicarea alin. (1) sunt îndeplinite dacă au fost întrunite următoarele:

a) focarul sau focarele înregistrate de apariția peștei porcine africane a fost sau au fost eradicate în cel mai scurt timp posibil.

b) un nou focar care face obiectul unei decizii noi nu este legat din punct de vedere epidemiologic cu focarul sau focarele la care se face referire la lit. a).

(4) Deciziile de ridicare a măsurilor aplicate conform prevederilor alin. (2) vor fi luate conform procedurilor descrise mai sus.

Art. 11. — (1) Pentru definirea părții din teritoriu, la care se referă art. 10 alin. (1), se vor avea în vedere următoarele:

a) metodele folosite pentru a controla și eradica pesta porcină africană;

b) absența bolii timp de cel puțin 12 luni, folosind toate metodele de depistare, inclusiv supravegherea serologică;

c) suprafața zonei din teritoriu, cu precizarea granițelor geografice și administrative;

d) măsurile de protecție luate pentru a preveni contaminarea și recontaminarea efectivelor de porcine;

e) măsurile luate pentru controlul mișcării efectivelor de porcine.

(2) Pentru definirea părților teritoriilor, la care se face referire la art. 10 alin. (2), se vor avea în vedere următoarele:

a) metodele folosite pentru combaterea bolii, în special eliminarea porcilor (distrugerea) din fermele infectate, contaminate sau suspecte de contaminare;

b) zona de suprafață a părților teritoriului și granițelor lor administrative și geografice;

c) incidența bolii și tendința de extindere, măsurile luate pentru a preveni extinderea focarului;

d) măsurile luate pentru a se restricționa și controla mișcarea porcinelor atât în interiorul, cât și în exteriorul zonei interesate.

Art. 12. — Prevederile naționale cu privire la importul de carne proaspătă din țări terțe nu pot fi mai favorabile decât cele prevăzute în prezenta normă sanitară veterinară.

Art. 13. — (1) În cadrul comerțului României cu statele membre ale Uniunii Europene, țările destinate indemnă oficial de pesta porcină nu se pot opune intrării pe teritoriul lor a cărnii de porc proaspătă, dacă această carne a fost obținută de la:

a) porci care au stat pe teritoriul țării exportatoare cel puțin trei luni înainte de ziua încărcării cărnii;

b) porci nevaccinați, crescuți în ferme (exploatații) indemne oficial de pesta porcină, situate într-o parte a teritoriului din cele două părți geografice ale statului și care este format dintr-o regiune indemnă de pesta porcină sau din mai multe regiuni învecinate, indemne de pesta porcină, iar porcii au fost sacrificați în acea parte a teritoriului, și când porcii vaccinați în ultimele 12 luni au fost sacrificați în unități separate sau în partidă separată și carnea rezultată a fost depozitată în spații separate.

(2) Autoritatea veterinară centrală a României elaborează lista părților teritoriului la care se referă alin. (1) lit. b), care sunt indemne de pesta porcină. Fără a aduce atingere posibilității de aplicare a prevederilor art. 9, autoritatea veterinară centrală a țării exportatoare trebuie să suspende acest statut în momentul în care a apărut un focar de pestă porcină și după ce a informat imediat Comisia Europeană.

(3) Autoritatea veterinară centrală a țării exportatoare va ridica suspendarea fie la 30 de zile de la eradicarea ultimului focar de boală, dacă nu s-a efectuat vaccinarea, fie în 90 de zile de la eradicarea ultimului focar de boală, dacă s-a efectuat vaccinarea. Despre ridicarea suspendării este obligatorie informarea Comisiei Europene și a celorlalte state membre ale Uniunii Europene asupra terminării perioadei de suspendare. Când între depistarea primului și ultimului focar au trecut două luni, autoritatea veterinară centrală a țării exportatoare va informa imediat Comisia Europeană și va retrage statutul anterior în concordanță cu legislația națională. Statutul poate fi acordat din nou părții teritoriului în cauză, în concordanță cu aceeași procedură, numai după o perioadă de cel puțin:

a) 3 luni de la eradicarea ultimului focar de boală, dacă nu s-a efectuat vaccinarea;

b) 6 luni de la eradicarea ultimului focar de boală, dacă s-a efectuat vaccinarea.

Art. 14. — Condițiile stabilite în Norma sanitară veterinară privind controalele veterinare pentru comerțul dintre România și statele membre ale Uniunii Europene cu produse animaliere și de origine animală se aplică controalelor la origine, organizării și urmăririi controlului ce trebuie efectuat de către țara de destinație și măsurilor de protecție ce trebuie aplicate.

Art. 15. — (1) Autoritatea veterinară centrală a României poate adopta acte normative sau prevederi administrative suplimentare prezentei norme sanitare veterinare, pentru a se asigura implementarea și concordanța cu prevederile acesteia.

(2) Autoritatea veterinară centrală a României va lua măsurile administrative adecvate pentru a sancționa orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(3) Autoritatea competentă centrală modifică, completează sau abrogă total ori parțial prevederile prezentei norme sanitare veterinare.

(4) Când autoritatea veterinară centrală a României adoptă măsurile menționate la alineatele precedente, va face referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară.

Marcarea cărnii proaspete care nu este destinată comerțului dintre România și statele membre ale Uniunii Europene

1. Ștampilarea trebuie efectuată astfel încât ștampila ovală, descrisă la pct. 50 al cap. XI din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, să fie acoperită de o cruce diagonală ce constă în două linii drepte întretăindu-se în unghiuri drepte cu punctul de intersecție în centrul ștampilei, iar informațiile de pe aceasta să rămână lizibile.

2. Mărcile menționate la pct. 1 trebuie aplicate, de asemenea, cu o singură ștampilă care va fi ovală, lungă de 6,5 cm și lată de 4,5 cm; următoarele informații trebuie să apară pe marcă, cu caractere perfect lizibile:

a) în partea superioară, numele țării exportatoare, cu majuscule;

b) în centru, numărul de autorizație veterinară a abatorului;

c) în partea inferioară, unul din următoarele grupuri de inițiale: EEC — CEE — EWG — EEG — EOF — (94/598) CE RESM — (Tratatul de aderare) ETY, iar până la aderarea României la Uniunea Europeană, „INSPECȚIA GUVERNAMENTALĂ“;

d) două linii drepte ce intersectează ștampila în unghiuri drepte în centrul ștampilei, în așa fel încât informațiile să nu fie acoperite.

Litele trebuie să aibă înălțimea de 0,8 cm, iar cifrele de 1 cm.

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

privind modificarea și completarea anexelor nr. 3a), 3b) și 3b') la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 29/2002 pentru aprobarea utilizării formularelor unice pe țară, fără regim special, necesare raportării activității furnizorilor de servicii medicale

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 877/2002 privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.330/2001 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale spitalicești, îngrijirilor la domiciliu, serviciilor de urgență prespitalicești și altor tipuri de transport medical, precum și a serviciilor de recuperare-reabilitare a sănătății, în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate, ale Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al președintelui Colegiului Medicilor din România nr. 236/2.984/2002 privind modificarea și completarea anexelor nr. 1, 4a), 14, 15, 21, 22 și 25 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al președintelui Colegiului Medicilor din România nr. 630/4.234/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale spitalicești, îngrijirilor la domiciliu, serviciilor de urgență prespitalicești și altor tipuri de transport medical, precum și a serviciilor de recuperare-reabilitare a sănătății, în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate,

în temeiul prevederilor art. 18 lit. h) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 37/2001, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 29 martie 2001, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Anexele nr. 3a), 3b) și 3b') la Ordinul nr. 29/2002 pentru aprobarea utilizării formularelor unice pe țară, fără regim special, necesare raportării activității

furnizorilor de servicii medicale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 25 februarie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează astfel:

1. La anexa nr. 3a), punctul 1 „Sume pentru servicii medicale spitalicești luna/trimestrul .....“ va avea următorul cuprins:

„Secția	Număr de cazuri contractate	Număr de cazuri realizate (externări)	Total zile de spitalizare efectiv realizate*)	Durata optimă de spitalizare**)	Tarif/zi de spitalizare/secție***)	Total sumă contractată	Suma realizată
0	1	2	3	4	5	6 = 1 x 4 x 5	7 = 2 x 4 x 5
Total:							

*) Se va completa în cazul spitalelor/secțiilor de psihiatrie cronici cu internări obligatorii pentru bolnavii psihici încadrați la art. 105 și 114 din Codul penal și cele dispuse prin ordonanța procurorului pe timpul judecării sau urmăririi penale, precum și pentru bolnavii care necesită asistență medicală spitalicească de lungă durată (ani), recuperare pediatrică — distrofici și TBC, serviciile medicale spitalicești se decontează lunar în funcție de numărul de zile de spitalizare efectiv realizat în luna pentru care se face decontarea și de tarifele aferente tipului de spital conform anexei nr. 4a) la ordin, caz în care suma realizată în col. 7 = col. 3 x col. 5.

***) Conform anexei nr. 25 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al președintelui Colegiului Medicilor din România nr. 630/4.234/2001, cu modificările și completările ulterioare.

****) Conform anexei nr. 4a) la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al președintelui Colegiului Medicilor din România nr. 630/4.234/2001, cu modificările și completările ulterioare.

2. La anexa nr. 3a), punctul 3 „Sume pentru investigații paraclinice efectuate în regim ambulatoriu — luna/trimestrul .....“ va avea următorul cuprins:

„Tip de analize paraclinice*)	Număr de analize		Tarif negociat	Total sumă contractată	Total sumă realizată
	Negociat și contractat	Realizat			
0	1	2	3	4 = 1 x 3	5 = 2 x 3
La recomandarea medicilor de familie:					
La recomandarea medicilor specialiști:					
Total:					

*) Se vor completa separat investigațiile paraclinice efectuate la recomandarea medicilor de familie și cele la recomandarea medicilor de specialitate.

3. Titlul punctului 4 al anexei nr. 3a) va avea următorul cuprins:

„4. Sumele decontate pentru serviciile medicale efectuate în cabinetele medicale de specialitate prevăzute în art. 8 lit. d) din Contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale spitalicești, îngrijirilor la domiciliu, serviciilor de urgență prespitalicești și altor tipuri de transport medical, precum și a serviciilor de recuperare-reabilitare a sănătății, în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.330/2001, cu modificările și completările ulterioare“

4. Titlul literei B de la punctul 4 din anexa nr. 3a) va avea următorul cuprins:

„B. Sume acordate pentru serviciile medicale efectuate în dispensare TBC, laboratoare de sănătate mintală — staționar de zi, din fondul alocat pentru asistența medicală ambulatorie de specialitate pentru specialitățile clinice“

5. Titlul punctului 6 din anexa nr. 3a) va avea următorul cuprins:

„6. Sume pentru plata cheltuielilor de personal pentru medicii rezidenți din anii 3—7, sume pentru plata cheltuielilor de personal pentru personalul din activitatea de cercetare și pentru plata cheltuielilor de personal pentru medicii, stomatologii și farmaciștii stagiați cu contract de muncă în spital“

6. După tabelele de la punctul 6 din anexa nr. 3a) se introduce următorul tabel:

„Număr de personal din activitatea de cercetare		Cheltuieli de personal	
Contractat*)	Realizat	Contractat*)	Realizat“

7. Anexa nr. 3b) se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

8. Sintagma „mile“ din anexa nr. 3b) se înlocuiește cu sintagma „număr ore de mărș“.

Art. II. — Direcția generală norme contractuale și relații cu furnizorii și direcțiile de specialitate din Casa Națională de Asigurări de Sănătate și casele de asigurări de sănătate județene, precum și a municipiului București și cele

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE pentru retragerea unor licențe de emisie

În conformitate cu dispozițiile art. 57 alin. (1) lit. e) din Legea audiovizualului nr. 504/2002,

Consiliul Național al Audiovizualului d e c i d e:

Articol unic. — Având în vedere renunțarea la activitatea pentru care au primit licența de emisie, acordată în conformitate cu Legea audiovizualului nr. 48/1992, în prezent abrogată, se retrag la cerere licențele de emisie următoarelor societăți:

CATV

Nr. crt.	Titularul licenței de emisie (societatea comercială)	Numărul licenței de emisie/ Data eliberării	Localitatea (Judetul)	Data solicitării
1.	ANTREPRIZA MONTAJ INSTALAȚII — S.A.	C1.363 din 29 mai 1997	Somcuta Mare (Maramureș)	30 noiembrie 2000
2.	ELAN-SAT — S.R.L.	C253 din 9 decembrie 1993	Miercurea-Ciuc (Harghita)	22 decembrie 2000
3.	F.R.A. — S.R.L.	C861 din 11 iulie 1995	Hărman (Brașov)	28 iunie 2000
4.		C890 din 11 iulie 1995	Tohanu Nou (Brașov)	
5.	PVM FORTIS TV CABLE — S.R.L.	C1.662 din 29 octombrie 1998	Tuzla (Constanța)	2 iunie 2000
6.	ROMCAB SERV — S.R.L.	C846 din 11 iulie 1995	Mihai Viteazu (Cluj)	16 noiembrie 2000
7.		C849 din 11 iulie 1995	Mociu (Cluj)	
8.	S.S.B. — S.R.L.	C507 din 9 iunie 1994	Alexandria (Teleorman)	24 noiembrie 2000
9.	TELE SATCO — S.R.L.	C051 din 4 martie 1993	Târgu Mureș (Mureș)	30 august 2000
10.		C1.350 din 22 mai 1997	Sângeorgiu de Mureș (Mureș)	
11.	BVD SERV — S.R.L.	C1.402 din 5 iunie 1997	Cățcău (Cluj)	28 mai 2001
12.		C1.873 din 5 aprilie 1999	Cățcău (Cluj)	
13.		C1.871 din 5 aprilie 1999	Vad (Cluj)	
14.		C1.872 din 5 aprilie 1999	Cășeu (Cluj)	
15.		C1.914 din 22 iunie 1999	Chiuiești (Cluj)	
16.		C2.022 din 21 octombrie 1999	Poiana Codrului (Satu Mare)	
17.		C2.023 din 21 octombrie 1999	Lăpuș (Maramureș)	
18.		C2.024 din 21 octombrie 1999	Rona de Sus (Maramureș)	
19.		C2.025 din 21 octombrie 1999	Rona de Jos (Maramureș)	
20.		C2.047 din 18 noiembrie 1999	Jucu (Cluj)	
21.		C2.046 din 18 noiembrie 1999	Bonțida (Cluj)	
22.	EX COMPUTER — S.R.L.	C1.677 din 12 noiembrie 1998	Livada (Satu Mare)	12 ianuarie 2001

Nr. crt.	Titularul licenței de emisie (societatea comercială)	Numărul licenței de emisie/ Data eliberării	Localitatea (Județul)	Data solicitării
23.	ELBO – S.R.L.	C814 din 11 mai 1995	Baraolt (Covasna)	12 februarie 2001
24.		C1.195 din 10 decembrie 1996	Bățani (Covasna)	
25.		C1.203 din 10 decembrie 1996	Vârghiș (Covasna)	
26.		C1.724 din 8 decembrie 1998	Racoș (Brașov)	
27.	OTĂȘĂU – S.R.L.	C1.832 din 18 martie 1999	Bechet (Dolj)	25 iulie 2001
28.	SIAJ – S.R.L.	C698 din 4 aprilie 1995	Bran (Brașov)	14 februarie 2001
29.		C699 din 4 aprilie 1995	Moieciu (Brașov)	
30.	SIMON PRODEX – S.R.L.	C1.291 din 6 martie 1997	Târnava (Sibiu)	21 iunie 2001
31.		C1.293 din 6 martie 1997	Cetatea de Baltă (Alba)	
32.		C1.523 din 7 aprilie 1998	Atel (Mureș)	
33.	SYNTAX – S.A.	C046 din 1 februarie 1993	Gheorgheni (Harghita)	6 aprilie 2001
34.	TOP-TECH – S.R.L.	C1.220 din 12 decembrie 1998	Hodoșa (Mureș)	27 iunie 2001
35.		C1.237 din 12 decembrie 1996	Miercurea Nirajului (Mureș)	
36.	VULTURUL CO-NE – S.R.L.	C2.053 din 18 noiembrie 1999	Topraisar (Constanța)	30 iulie 2001
37.	BIM ELECTRIC – S.R.L.	C2.386 din 29 iunie 2000	Tulucești (Galați)	13 februarie 2001
38.		C2.387 din 29 iunie 2000	Frumușița (Galați)	
39.	CIUCAȘ '99 PROD – S.R.L.	C2.671 din 8 mai 2001	Agăș (Bacău)	30 august 2002
40.		C.2.667 din 8 mai 2001	Corbasca (Bacău)	
41.		C2.206 din 30 mai 2000	Letea Veche (Bacău)	
42.		C2.205 din 30 mai 2000	Mărgineni (Bacău)	
43.		C2.676 din 8 mai 2001	Săucești (Bacău)	
44.		C2.668 din 8 mai 2001	Hemeiuș (Bacău)	
45.		C2.674 din 8 mai 2001	Faraoani (Bacău)	
46.		C2.207 din 30 mai 2000	Podu Turcului (Bacău)	
47.		C2.669 din 8 mai 2001	Traian (Bacău)	
48.		C2.670 din 8 mai 2001	Zemeș (Bacău)	
49.		C2.204 din 30 mai 2000	Măgura (Bacău)	
50.		C2.208 din 30 mai 2000	Răcăciuni (Bacău)	
51.		C2.203 din 30 mai 2000	Luizi-Călugăra (Bacău)	
52.	CRONOSY – S.R.L.	C717 din 6 aprilie 1995	Șomcuta Mare (Maramureș)	
53.	INTERSAT – S.R.L.	C021 din 25 ianuarie 1993	Arad (Arad)	25 aprilie 2002
54.		C499 din 9 iunie 1994	Brad (Hunedoara)	
55.		C1.175 din 18 iunie 1996	Ghioroc (Arad)	
56.		C1.177 din 18 iunie 1996	Gurahonț (Arad)	
57.	ROSIMA – S.R.L.	C1.103 din 14 mai 1996	Arad (Arad)	25 aprilie 2002
58.	SLAVA – S.R.L.	C111 din 25 mai 1993	Bacău (Bacău)	30 august 2002
59.	SOTRIMEX TRADE – S.R.L.	C124 din 27 mai 1993	Sovata (Mureș)	31 ianuarie 2002

Nr. crt.	Titularul licenței de emisie (societatea comercială)	Numărul licenței de emisie/ Data eliberării	Localitatea (Județul)	Data solicitării
60.	STAMAR IMPEX DAN – S.R.L.	C1.072 din 2 mai 1996	Novaci (Gorj)	13 mai 2002
61.		C1.348 din 15 mai 1997	Baia de Fier (Gorj)	
62.	STAR-LINE – S.R.L.	C896 din 18 iulie 1995	Arad (Arad)	25 aprilie 2001
63.		C919 din 31 iulie 1995	Bozovici (Caraș-Severin)	
64.		C1.529 din 14 aprilie 1998	Cermei (Arad)	
65.		C895 din 18 iulie 1995	Chișineu-Criș (Arad)	
66.		C916 din 31 iulie 1995	Păuliș (Arad)	
67.		C1.137 din 14 mai 1997	Sebiș (Arad)	
68.		C913 din 31 iulie 1995	Semlac (Arad)	
69.		C918 din 31 iulie 1995	Sântana (Arad)	
70.		C1.138 din 14 mai 1996	Vladimirescu (Arad)	
71.		T.V. INTERSTAT IMPEX – S.R.L.	C351 din 3 martie 1994	
72.	C1.809 din 4 martie 1999		Moldova Nouă (Caraș-Severin)	
73.	INTEX PRIM – S.R.L.	C2.677 din 8 mai 2001	Țițești (Argeș)	24 septembrie 2002
74.		C2.837 din 11 iulie 2001	Țicleni (Gorj)	

Consiliul Național al Audiovizualului
Gabriela Stoica,
 membru

București, 19 noiembrie 2002.
 Nr. 138.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.
 Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro